

Sygn. akt **IV Ka 96/22**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Okręgowego Adam Sygit

Sędziowie Sądu Okręgowego Sławomir Ciężki

Sądu Okręgowego Stefan Pietrzak

Protokolant stażysta Dominika Robacka

przy udziale Michała Niesyna - prokuratora Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz-Północ w Bydgoszczy

po rozpoznaniu dnia 10 marca 2022 r.

sprawy **W. W.** s. S. i M. ur. (...) w B.

oskarżony z art. 190 § 1 k.k. i art. 263 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 3 grudnia 2021 r. sygn. akt XI K 35/21

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. wymierza oskarżonemu opłatę w wysokości 380,00 (trzysta osiemdziesiąt) złotych za II instancję i obciąża go wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w kwocie 50,00 (pięćdziesiąt) złotych.

SSO Sławomir Ciężki SSO Adam Sygit SSO Stefan Pietrzak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 96/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 3 grudnia 2021 roku, wydany w sprawie dot. oskarżonego W. W. o sygn. akt XI K 35/21.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

**2. Ustalenie faktów w związku z dowodami
przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut "obraży art. 190 § 1 k.k. i art. 263 § 2 k.k. poprzez błędne i nienależyte zastosowanie".	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zgodnie z art. 427 § 2 k.p.k., jeżeli środek odwoławczy pochodzi m.in. od obrońcy oskarżonego, powinien zawierać nie tylko wskazanie zaskarżonego rozstrzygnięcia i sprecyzowanie swego żądania ale również wskazanie zarzutów stawianych rozstrzygnięciu oraz ich uzasadnienie. To do nich winien odnieść się sąd odwoławczy, przy czym oczywiste jest, że uzasadnienie winno odnosić się do stawianego zarzutu i go argumentować. Dlatego też w przedmiotowej sprawie przede wszystkim należy podnieść, iż zarzuty i ich argumentacja zostały sformułowane przez tego apelującego właściwie w sposób wzajemnie się wykluczający. Otóż zarzut obraży prawa materialnego		

(w nin. sprawie naruszenia art. 190 § 1 k.k. i art. 263 § 2 k.k.) może być postawiony jedynie wówczas, gdy jednocześnie niekwestionowane są poczynione przez sąd ustalenia faktyczne. Skarżący natomiast tą samą okoliczność, tj. prawidłowość ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd I instancji kontestuje i podnosi to zarówno jako przesłankę do stawiania zarzutu wadliwości zastosowanej subsumcji wobec poczynionych ustaleń, jak i neguje ich prawidłowość jako nieodzwierciedlających rzeczywistego przebiegu zdarzeń.

Tym niemniej (ponieważ nawet i wadliwa konstrukcja apelacji nie zwalnia sądu odwoławczego od rozważenia argumentacji zawartej w jej uzasadnieniu) Sąd Okręgowy w Bydgoszczy za bezzasadną uznał apelację obrońcy oskarżonego w zakresie najdalej idącego wniosku, tj. zakwestionowania słuszności przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej za przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. i art. 263 § 2 k.k. wobec zakwestionowania jego sprawstwa i zawinienia. W przedmiotowej sprawie nie doszło do przekroczenia przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy granic swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ale przeciwnie, w konsekwencji jego prawidłowej, całościowej oceny, dokonano trafnych ustaleń faktycznych, jednoznacznie wskazujących na sprawstwo i zawinienie oskarżonego w zakresie zachowań przypisanych mu wyrokiem a wyczerpujących znamiona przestępstw z art. 190 § 1 k.k. i art. 263 § 2 k.k. Wbrew twierdzeniom apelującego trafnej ocenie poddano wszystkie zgromadzone w toku postępowania dowody, zarówno te

obciążające oskarżonego, jak i te dla niego korzystne, dokonano tego z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, logiki, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. W konsekwencji tej oceny sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, jak i dokonał trafnej ich subsumcji.

Odnosząc się do szczegółowej argumentacji przedstawionej przez skarżącego należy wskazać, że za irrelevantne dla przypisania odpowiedzialności oskarżonemu za nielegalne posiadanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej broni i amunicji, tj. występki z art. 263 § 2 k.k. jest to, że w innym państwie, w którym miało dość do nabycia broni, jego zachowanie byłoby niekaralne. Nie ma przy tym wątpliwości, że posiadanie broni przez W. W. i jej użycie w bezpośrednim kontakcie miało na celu zastraszenie innych osób, tj. pokrzywdzonych I. U. i R. L.. Wbrew twierdzeniom obrońcy, dokładna analiza obiektywnego dowodu w postaci zapisu monitoringu, obrazującego przebieg zdarzenia przed bankiem, wskazuje, iż to oskarżony skierował się w stronę pokrzywdzonych i jako pierwszy dopuścił się czynu zabronionego, tj. okazał posiadaną broń. Nie może być mowy, iż uczynił to jedynie w obawie przed R. L., skoro sam sprowokował przedmiotowe zdarzenie i zachował się w sposób agresywny. Tłumaczenie, iż w tym miejscu i czasie znalazł się przypadkowo (rzekomo udając się do filharmonii) należy potraktować jako niewiarygodne. To, że po zakończeniu zdarzenia i ucieczce W. W. przypadkowo utracony przez niego zegarek znalazł się w posiadaniu świadka L. nie ma jakiegokolwiek znaczenia dla

<p>prawidłowego rozstrzygnięcia tej sprawy.</p> <p>Oдноśnie kierowanych przez oskarżonego gróźb jednoznaczne, konsekwentne i wzajemnie się uzupełniające zeznania osób pokrzywdzonych słusznie zostały uznane przez sąd I instancji za wiarygodne, tym bardziej, że znajdują potwierdzenie w sposobie zachowania oskarżonego, zarejestrowanym nagraniem z monitoringu. Podnoszenie przez apelującego, iż kierowanie gróźb wobec matki I. U. jest niezrozumiałe, ponieważ bardzo rzadko się z nią widywał, nie uwzględnia, że działanie w ten sposób miało przede wszystkim wywołać obawę spełnienia u pokrzywdzonej córki. Znamieniem przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. jest groźenie popełnieniem przestępstwa na szkodę innej osoby lub szkody osoby jej najbliższej. Wówczas oskarżony dysponował bronią a jednocześnie znał miejsce zamieszkania jej matki, co w sposób obiektywny potwierdza wywołanie efektu jego słów, tj. wzbudzenie obawy u obu tych osób, jako realizację i tego znamienia przestępstwa.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do jej ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek zarówno sprzeczny z normą art. 437 § 2 in fine k.p.k.</p>		

<p>z uwagi na brak nieprawidłowości procedowania, w tym skutkującej koniecznością przeprowadzenia przewodu sądowego ponownie (na taką okoliczność apelujący w ogóle nie wskazuje), ale i niezasadny z uwagi na dokonanie przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy prawidłowych ustaleń faktycznych w efekcie rzetelnej, wszechstronnej i trafnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut rażącej niewspółmierności kary.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W pierwszej kolejności należy podnieść, iż sformułowany przez apelującego zarzut jest być może wynikiem błędnego odczytania treści zaskarżonego wyroku, skoro za rażąco niesprawiedliwą uznano „karę ograniczenia wolności w bardzo znacznym wymiarze” a takiego rozstrzygnięcia o karze w ogóle nie podjęto.</p> <p>Niemniej oceniając rodzaj i wysokość rzeczywiście wymierzonej oskarżonemu W. W. kary (tj. pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania) przez pryzmat przypisanych mu czynów i cech indywidualizujących sprawcę, sąd odwoławczy uznał, że nie wystąpiła jej „rażąca niewspółmierność”, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., a tylko to mogłoby skutkować modyfikacją rozstrzygnięcia w tym zakresie. Sytuacja taka może zachodzić tylko wówczas,</p>		

gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które winny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby zasadnie przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary. Na gruncie regulacji art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach, co do wymiaru kary ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, że karę dotychczas wymierzoną nazwać można by – również w potocznym znaczeniu tego słowa – rażąco niewspółmierną, tj. nieadekwatną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować i będącą zatem, również w odczuciu społecznym, „karą niesprawiedliwą”. Punktem wyjścia dla dokonania takiej oceny jest zawsze relacja faktycznie orzeczonej kary do ustawowo przewidzianych granic zagrożenia karą za dane przestępstwo. Skoro za występki z art. 190 § 1 k.k. ustawodawca przewiduje zagrożenie karą do dwóch lat pozbawienia wolności a za występki z art. 263 § 2 k.k. do lat ośmiu pozbawienia wolności, to wymierzenie odpowiednio: kary pięciu miesięcy za ciąg przestępstw groźby karalnej i osiem miesięcy za nielegalne posiadanie broni i amunicji oznacza, orzeczenie kar w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Trudno jest merytorycznie odnieść się sądowi odwoławczemu do podniesionej przez skarżącego argumentacji „warunków oskarżonego z jakiego środowiska pochodzi,” i „jego mentalności jako obywatela Niemiec” jako

uzasadnienia na wniosek o wadliwości orzeczonej kary. Niejako deprecjonowanie w ten sposób osób z uwagi na pochodzenie czy narodowość (tj. tych, którzy obywatelami Niemiec nie są i nie pochodzą z takiego, zresztą niedookreślonego przez obrońcę, środowiska) należy po prostu uznać za niestosowne. Argumentacją tego rodzaju jest więc niezrozumiała. Natomiast wcześniejsza niekaralność sądowa oskarżonego pozwoliła na zastosowanie instytucji oddziaływania probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Wbrew twierdzeniom skarżącego sąd I instancji ustalił i nadał prawidłowe znaczenie wszystkim okolicznościom mającym wpływ na trafne rozstrzygnięcie o karze, w tym przede wszystkim uwzględnił okoliczności popełnionych czynów a przez ich pryzmat, stopień ich społecznej szkodliwości oraz cechy podmiotowe sprawcy. Ten wysoki stopień społecznej szkodliwości związany jest zarówno z działaniem publicznym i z wykorzystaniem nielegalnie posiadanej broni palnej.

Wniosek

O wydanie łagodniejszego wyroku.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak jest przesłanek do ingerencji w orzeczenie o karze, skoro jej

rodzaj i wymiar jest konsekwencją prawidłowego ustalenia i oceny wszelkich okoliczności, które miały znaczenie dla tego rozstrzygnięcia. Wymierzona kara (całość rozstrzygnięcia w tej kwestii) jest adekwatna do sposobu działania sprawcy, stopnia społecznej szkodliwości jego zachowania i stopnia zawinienia a także uwzględnia właściwości osobiste podsądnego, w tym fakt jego wcześniejszej niekaralności sądowej. Rozstrzygnięcie probacyjne, możliwe dzięki powyższemu, wraz z nałożonymi obowiązkami okresu próby znajduje swe uzasadnienie w okolicznościach przedmiotowej sprawy, w szczególności cechach osobowości sprawcy i jego wcześniejszym postępowaniu oraz wynika z treści przepisów obowiązującego prawa. Jedyne na marginesie należy podnieść, że wnioskowanie przez apelującego o wymierzenie kary mieszanej (tj. w trybie art. 37b k.k. zarówno kary pozbawienia wolności, jak i kary ograniczenia wolności, których zawieszenie w ogóle byłoby niemożliwe) doprowadziłoby do orzeczenia surowszego niż to, które zapadło.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYgniĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	

1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość rozstrzygnięć wyroku.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Z uwagi na bezzasadność apelacji oraz brak podstaw do ingerencji przez sąd odwoławczy z urzędu, również w prawnokarne konsekwencje popełnienia przez W. W. przypisanych mu przestępstw, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy. Jednocześnie prawidłowy sposób procedowania przez sąd I instancji nie dawał podstaw do stwierdzenia konieczności ponownego przeprowadzenia przewodu sądowego w całości a tym samym nie było przesłanek do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do jej ponownego rozpoznania.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięzłe o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt 2.	Oskarżonego W. W., zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k., obciążono kosztami procesu za postępowanie odwoławcze, w tym wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w łącznej kwocie 50 złotych (tj. 20 złotych jako ryczałt za doręczanie korespondencji i 30 złotych jako opłata za uzyskanie aktualnej karty karnej) oraz wymierzono mu opłatę w kwocie 380 złotych, zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych. Sytuacja majątkowa oskarżonego i zdolności zarobkowe nie dawały podstaw

do zwolnienia go z obowiązku pokrycia kosztów bezzasadnie wywołanego postępowania odwoławczego.

7. PODPIS

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięć.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------